

POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości B. z o.o.
w upadłości likwidacyjnej w J.
przeciwko S. S.A. w W.
z udziałem interwenienta ubocznego A. W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 marca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 czerwca 2018 r., sygn. akt V AGa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od skarżącego na rzecz pozwanego 5417
(pięć tysięcy czterysta siedemnaście) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód Syndyk masy Upadłości B. Spółki z o.o. w upadłości likwidacyjnej w J. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania

przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarga kasacyjna została oparta na przesłance oczywistej zasadności, określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej, skarżący wskazał, że spór sprowadzał się do dokonania należytej wykładni oświadczeń woli stron zawartych w umowie podwykonawczej i w jej załącznikach i wskazał, na czym, w jego ocenie, polega prawidłowa wykładnia, na podstawie której należało ustalić prawidłową wysokość należnego wynagrodzenia.

Należy zwrócić uwagę, że przesłanka „oczywistej zasadności skargi kasacyjnej” nie odpowiada w pełni przesłance „oczywistego naruszenia prawa” przez wydanie zaskarżonego orzeczenia. Skarga kasacyjna jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. postanowienia SN: z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl. i z dnia 20 lipca 2006 r., III CSK 68/06, niepubl.). Nie każde zaś naruszenie prawa, nawet oczywiste, przesądza o zasadności skargi (tak w postanowieniu SN z dnia 15 lutego 2007 r., V CSK 485/06, niepubl.).

Powołanie się na omawianą przesłankę, wymaga zatem wskazania na niewątpliwą, widoczną na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i nie pozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa (por. m. in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 341/01, OSNCP 2004, nr 6, poz. 100 i z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Okoliczność taką skarżący

obowiązany jest przedstawić w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi za pomocą wywodu jurydycznego ze wskazaniem konkretnych przepisów prawa tak, aby możliwe stało się zajęcie stanowiska. Przedstawiony wywód w istocie zaś zmierzał nie tyle do wykazania oczywistego naruszenia prawa, ile do sprawdzenia poprawności zastosowanej przez Sąd Apelacyjny wykładni oświadczeń woli stron, co możliwe jest dopiero po przeanalizowaniu materiału dowodowego, w tym umów, załączników i innych dowodów, a więc po merytorycznym rozstrzygnięciu zasadności skargi. Taka analiza nie może być przeprowadzona w ramach przedsądu.

Wobec powyższego, w braku wskazania innych przyczyn kasacyjnych, oraz braku podstaw do stwierdzenia nieważności postępowania apelacyjnego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw